

РЕШЕНИЕ

№ 27704

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1100** по описа за **2026** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба В. К. К., чрез адв. К. К., срещу Решение № 4485/09.12.2025г. по НАХД № 11459/2025г. на Софийски районен съд, 104 с-в. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление №25-4332-005857/20.03.2025 г. на началник сектор в СДВР, отдел “Пътна полиция“, с което на В. К. К. са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 50 лв. на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП и глоба в размер на 50 лв. на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП поради противоречие с материалния закон и немотивираност. Посочва се, че в съдебното производство не било установено дали наказателно постановление е издаден от компетентен орган. На следващо място се излагат съображения относно незаконосъобразността на НП доколкото същото не съдържа описание на обстоятелствата, при които е било извършено нарушението и по – конкретно липсвала яснота относно точния час, в който е извършено нарушението. Това обстоятелство ограничавало правото на защита на санкционираното лице. Твърди се също така, че не било доказано извършването на нарушението, доколкото свидетелят Е. твърдял, че не помни случилото се, а само потвърдил, че той е издал оспорваното НП. Моли за отмяна на НП.

Ответникът – началник сектор в СДВР, отдел “Пътна полиция“, редовно призован, не се явява и представлява. Подробни съображения развива в писмени бележки по съществото на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Представителят на СГП счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXIII -ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 28.02.2025 г. около 14:54 часа в [населено място] К. К. управлявал лек автомобил “Д. Л. 1,5Д“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]без поставен обезопасителен колан при наличие на такъв в автомобила като използва мобилен телефон без устройство, позволяващо ползването му без участие на ръцете му. Св.Е. съставил акт № 3715367 на жалбоподателя за нарушение на чл. 137а, ал.1 и чл. 104а от ЗДвП. Водачът не е направил възражения. Въз основа на съставения акт наказващият орган в качеството си на оправомощено от министъра на вътрешните работи длъжностно лице е издал обжалваното наказателно постановление. Така изложената фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства. За да потвърди като законосъобразно НП, съставът на СРС е приел, че е издадено от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и съдържание, при правилно отразяване на осъществилата се фактическа обстановка и приложение на материалния закон.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Решението е правилно.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, предвид предоставените по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП контролни и санкционни функции във връзка със Заповед № 8121з-12547/12.09.2021 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 12 от ЗДвП, наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта и съобщенията, от председателя на управителния съвет на Агенция “Пътна инфраструктура” и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност. С първата представена по делото заповед, издадена на 12.09.2021 г., Д. Д. Д., която е издала процесното НП, е преназначена на длъжност Главен инспектор – началник на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи. В т. 3.6 на Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, началникът и заместник – началникът на ОПП при СДВР и началникът на сектор „Административно обслужване“ към ОПП при СДВР е определен да издава наказателни постановления по ЗДвП. Поради това съдът намира за неоснователно възражението на липса на представителна власт на главен инспектор Д. Д. Д. да издаде процесното НП.

Не се констатира нарушение на процесуалния закон от категорията на същественият, които да са от такова естество, че да послужат като основание за отмяна на обжалваното НП. АУАН и НП съдържат задължителните съгласно чл. 42, ал.1 и чл. 57, ал.1 ЗАНН реквизити. В АУАН и НП е

посочено кога, при какви условия и в какво се изразява нарушението. Противно на изложеното в касационната жалба съдът приема, че в НП е определено с достатъчна яснота времето на извършване на двете нарушения – на 28.02.2025 г. около 14:54 часа, не е необходимо посочването на точен час. Правилно са определени разпоредбите, които са нарушени виновно – чл. 137А, ал. 1 ЗДвП, според която водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани, както и чл. 104А от ЗДвП, с която на водача на МПС е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на МПС освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Посочените като нарушени норми съответстват на обстоятелствата, констатирани от органите на МВР. Съгласно разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си. В конкретния случай актът е съставен от младши автоконтрольор Н. Й. Е., а е подписан от свидетел очевидец С. Б.. Актът е предявен на нарушителя, срещу него не са постъпили възражения и административнонаказващият орган е издал оспореното НП.

Не се констатира и противоречие на НП с материалния закон. От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява по безспорен начин извършването на посочените в НП нарушения. Макар да няма ясен спомен, свидетелят Б. поддържа написаното в АУАН, като посочва, че същият е съставен от посочения в него мл. автоконтрольор Н. Е.. Предвид това основателно и законосъобразно е ангажирана отговорността на водача на превозното средство по смисъла на приложимата към датата на извършване на нарушението редакция на чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП за използване на мобилен телефон по време на управление на превозното средство и чл. 183, ал.4, т.7, пр. 1 от ЗДвП за неизпълнение на задължението за използване на предпазен колан по време на движение на МПС, като административнонаказващият орган му е наложил две наказания „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева. Степента на обществена опасност на извършеното противоправно деяние е от значение, за да се реши дали деяние, което макар и съставомерно, може да не разкрива или изключва висока степен на обществена опасност, т.е да е малозначително според относимите и установени по делото факти. В случая не са налице такива предпоставки и хипотезата на чл.28 ЗАНН не намира приложение.

Оформя се извод, че направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс. Предвид изложеното съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираните писмени бележки, на основание чл. 64д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 70 евро, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София – град, XXIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4485/09.12.2025г. постановено по НАХД № 11459/2025г. на

Софийски районен съд, 104 с-в.

ОСЪЖДА В. К. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 70 евро юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.